

Hömpölygő természetes életfolyamat

Barabás Zsófi kiállítása

SINKÓ ISTVÁN

Deák Erika Galéria, 2020. V. 29. – IX. 19.

Fotó: Sulyok Miklós

Kiállítási enteriőr, Deák Erika Galéria

A címnek választott Kállai Ernő-idézet¹ szinte azonnal meghatározza, miként tekintsünk Barabás Zsófi új festményeire és szobraira. Áradó formák, intenzív színhasználat, izgalmasan képzett felületek, faktúrák és valahol a mélyben személyes drámák és naplójegyzetek képi erupciója; ez a kiállítás summázata.

„Nem egy szürrealista vagy absztrakt kép láttán az az érzésünk, hogy szemünk a természet titkos műhelyébe pillant, és az élet szívverését tapintja.”² Kállai Ernő egy olyan organikus-absztrakt világot vetít elé, mely szenzitív és a világ belsejét vizsgáló tükröként funkcionál. Voltak a magyar festéztörténetben ilyen alkotók, így Illés Árpád egész életműve ezt a – Goethe által felvázolt – metamorfózist vizsgálta, leginkább *Tojás*-sorozatának darabjain keresztül. De az 50-es évek európai absztrakt alkotói közt is számos olyan művészt

találunk – mint például Corneille vagy Pablo Palazuelo –, akik a geometriától a biomorf-organikus képépítés felé irányították figyelmüket.

Hömpölygés és áramlás. Barabás Zsófi majd két évtizede találta meg a rá, és csak hozzá kapcsolható festészeti nyelvet, melynek alapja egy biologikus-organikus absztrakt kifejezési forma, mely a geometriával is találkozáva átfogja világunk két alapvetését, a természetet és az épített környezetet. Míg korábban ezek a geometrikus elemek, motívumok, a képegész, a képfelület nagy részét betöltötték (lásd a *Flow* című kiállítását 2015-ben az A38-as hajón, illetve a frankfurti rezidensprogram idején, 2014-ben festett munkákat), addig mostanra ezek az elemek, lábazatok, tartópillérek kiszorultak a képmező szélére. A belül mozgó organikus formák mintha kúpokból, trombitákából fújnak kifelé a nézők felé a belső élményt. A kiállításon látható anyag két részre osztható. Tömbszerű, szinte egymásba hatoló forma- és színegyüttesekre (például a *Január 1., reggel* című kompozíció), illetve az egymástól elszakadni vágyó vagy egymás felé tartó – véleményem szerint

dinamikusabb, történetmesélő – festményekre, mint az *Esti ölelés*, *Utazás*, *Távlát* című alkotások. Itt Barabás a színhangot is jobban megtalálja, a faktúrák nem tűnnek el a „tömbösítés” folyamán.

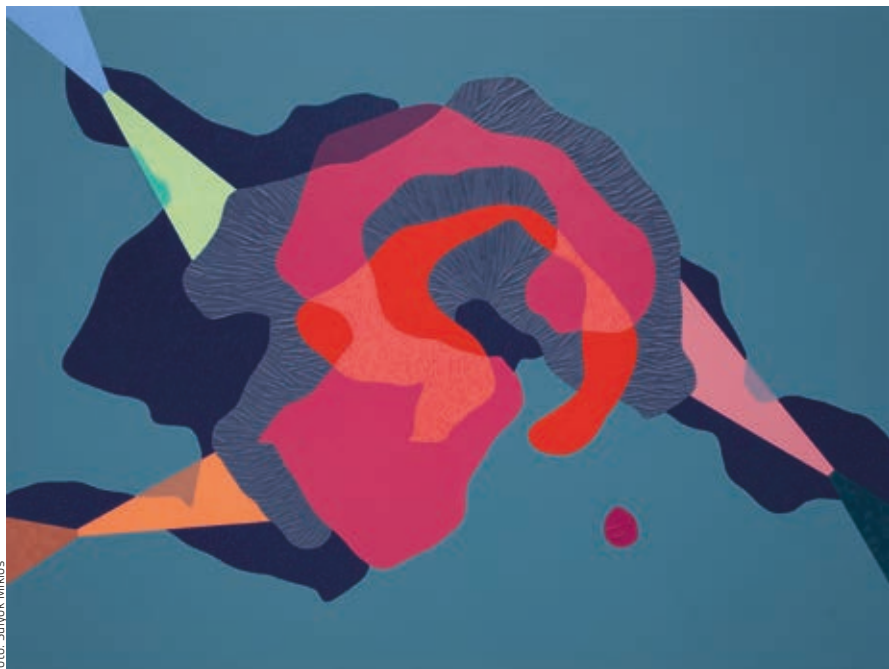
Festészetében eddig is a tisztán kezelt foltok mellett „megdolgozott”, fakturális felületek jelentkeztek. Ezek egy része vastagon, tubusból, direkt a vászonra kerülő olajfesték volt, míg az alap akril (mostanság vizesbázisú olajfesték). A glatt foltok egyikét-másikat minuciózusan, grafikus módon telíti kis apró ecsetvonásokkal, így kollázshatásúvá teszi a képet, s ezt még a transzparensnek tűnő színfoltátfedések is erősítik. Színvilága egyre intenzívebbé válik. Bátran használja a szinte világító pink, világoskék, vörös és szienna szín-felületeket. Ezek egymás melletti használata legtöbbször erőteljes hatást kelt. A háttérből szinte kirajzanak a mozgalmas formák, a harsány színakkordok.

Barabás Zsófi képeihez kis ceruza- vagy filctoll vázlatokat készít, ezek spontaneitását igyekszik megőrizni a kész képen. Az egyes foltokat a festményeken nem kontúrok választják el. Ezért volt számára izgalmas kihívás a tavalyi Kecskeméti Acélszobrászati Szimpózium meghívott tagjaként két rajzát-képvázlatát térbe hajtva elkészíteni. A két munka most a Deák Erika Galéria termeiben látható. Az egyik természetes színében, a másik sárgára festve. A szobrok talpazata a kieső negatív elemekből épült fel. Valószínűleg ez a két kísérleti szobor is ösztönzi majd Barabást, hogy még bátrabban hajlítsa ki a teret (kiállításának címe: *Kihajtogatott mozdulat*), és ezzel a többdimenziós lehetőséget kiaknázva majd festészeti munkáiban is bátran lépjen előre.

A tárlat azonban így is sok apró meglepetéssel bír, a korábbiakhoz képest hangosabb, erőteljesebb, az érzelmeket, lelki történéseket intenzíven átadni kívánó festményekkel találkozunk, és érezhető az az érettség, a folyamatos munkával eltöltött idő, mely Barabást a kortárs képzőművészeti élet megkerülhetetlen alkotói közé helyezi, egyedi hangú, a klasszikus modern művészet fontos vonulatával azonosulni tudó, a szellemi-alkotói kontinuitást képviselő festővé avatja. Grecsó Krisztián így jellemzi Barabás Zsófi festészetét: „Hiába velünk történik meg, mindenképpen a létezés civiljei vagyunk. Ezért Barabás Zsófi egyszerre érzékel, feldolgoz és megért.”³

Jegyzetek

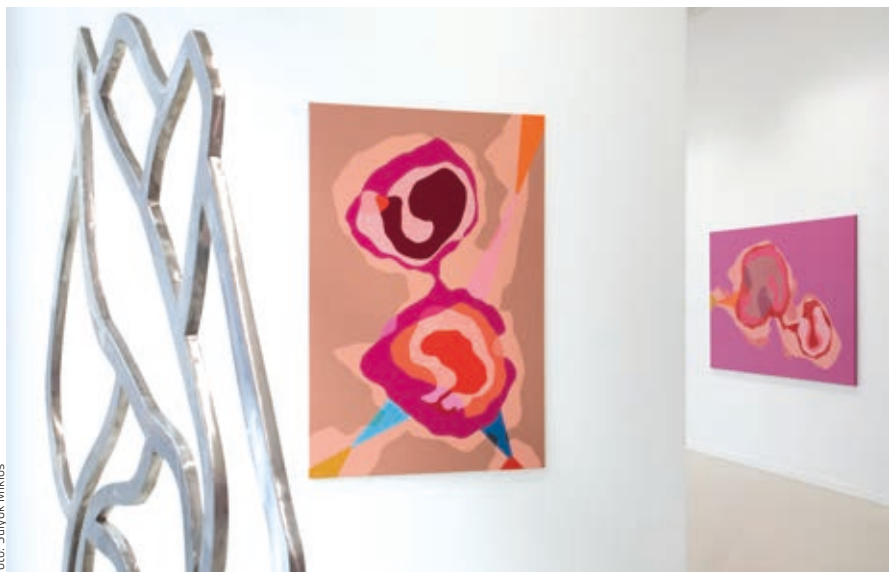
- 1 Kállai Ernő: *A természet rejtett arca*, Misztótfalusi, 1947.
- 2 Uo.
- 3 Grecsó Krisztián: *Az elbeszélés nehézségei. Barabás Zsófiáról*. Kiállítási katalógus, Faur Zsófi Galéria, 2017.

Fotó: Sulvok Miklós

Fotó: Sulvok Miklós

Fotó: Sulvok Miklós

BARABÁS ZSÓFI: *Esti ölelés*, 2020, olaj, akril, vászon, 150×200 cm, a művész jóvoltából

BARABÁS ZSÓFI: *Utazás*, 2020, olaj, akril, vászon, 90×150 cm, a művész jóvoltából

Kiállítási enteriőr, Deák Erika Galéria